

Paris, je t'aime

Schrijver **Sophie van der Stap** (32) voelt zich nergens ter wereld meer thuis dan in Parijs. Een liefdesverklaring aan de stad van vrijheid, bon vivants en veerkracht.

Op vrijdag de dertiende zat ik in een café in New York toen ik een berichtje ontving van iemand uit Londen: 'Are you safe?' Ik begreep het bericht niet, vergat het, sprak verder met mijn vriendin Sohnia. Toen ontving zij een bericht. Iets met 'Paris attacks'. Ik schrok op, betaalde de rekening en leerde voor de televisie dat er een schietpartij had plaatsgevonden in een van onze favoriete restaurants, Le Petit Cambodge. Een plek waar je na een lange dag binnenloopt en de bobun bestelt waar je die ochtend in bed al over hebt liggen nadenken.

Onderweg naar huis belde ik Floris. Een aantal van mijn vrienden in Parijs zijn Nederlanders die zich net als ik beter thuis voelen in Parijs dan in Nederland: in het anonieme en grootse Parijs kunnen we ademen, in de plekken waar we vandaan komen, voelen we ons bekeken. Floris en ik woonden acht maanden in harmonie onder hetzelfde dak om de hoek van het Palais Royal (hij stond op en ging aan het werk met Chinese inkt op grote vellen wit papier, ik stond op en schreef aan mijn nieuwe roman). In september scheidden onze wegen zich: ik ging drie maanden naar New York, Floris naar een studio in het elfde, in een straat met een prachtige naam, Rue Popincourt, dicht bij Bataclan, het theater waar vorige week vrijdag ruim tachtig mensen kapotgeschoten zijn.

Floris nam op. Het regende kogels in Parijs, maar het was mijn stem die haperde: waren mijn vrienden veilig?

Floris vertelde dat hij bij Rasmus en Maria aan tafel zat, met meer vrienden, en dat ze het nieuws nauwgezet volgden terwijl ze tequilashots naar binnen goten. De eerste schietpartij was net gebeurd, we wisten nog niks van de schietpartijen in La Belle Équipe (een van mijn oude buurten), Le Carillon Bar en La Casa Nostra. In Bataclan zouden mensen zijn gegijzeld. Niemand mocht meer de straat op: zij die op vrijdagavond de deur uit waren gingen zouden de nacht doorbrengen op de adressen waar ze waren gestrand. Paniek en ongeloof. Misschien op dit punt meer ongeloof dan paniek. Dit kan ons toch niet gebeuren? En wat gebeurt er eigenlijk? Het ene bericht verschijnt na het andere. Elk nieuw bericht geeft net wat meer informatie. Mijn vrienden, al halfdrongen, besluiten door te drinken. Ik hoor gelach op de achtergrond. Wat doe je anders op een vrijdagavond met huisarrest en een angstig hart? Hun dronken gelatenheid sloeg op mij over: misschien viel het allemaal wel mee.

Ik schreef andere vrienden, eerst uit elke vriendengroep een persoon, daarna iedereen persoonlijk. Emilie en Bruno waren onderweg naar Chez Omar op de Rue de Bretagne in de Marais, niet ver van het tiende en elfde, maar eindigden in een woonkamer van een vreemde. Op Facebook verschenen berichten. Sommige kort: 'safe'. Andere langer: 'Je suis chez des gens dans l'onzième. Vous? Mes amis vous-êtes ou?'

Ik zag nog iets op Facebook: een applicatie om jezelf 'en sécurité' te melden. Ik zocht de lijst af. Opluchting na opluchting. Eén naam zag ik maar niet verschijnen. Na een uur schreef ze terug dat ze in Versailles was. Weer die bevreesde opluchting, die geen echte opluchting bracht.

De stemming bij mijn vrienden thuis moet zijn omgeslagen toen bekend werd dat Pierre Innocenti en Stéphane Albertini die avond naar het concert in Bataclan gingen en geen gehoor gaven.

Het eerste grimmige bericht op de muur van mijn Facebook was van Rasmus: 'Praying for Pierrot Innocenti'. Ik klikte op zijn profiel: een knap gezicht met een grote lach en een surfplank. Op een andere foto droeg hij een schort. Chez Livio stond erop. Ook daar klikte ik op: een Italiaans restaurant in Neuilly. Ik kende Pierre niet. Wel kende ik zijn gezicht. Het was het gezicht van vele van mijn Franse vrienden: jong, vol joie de vivre, een grote lach. Op de achtergrond een restaurant of een surfplank, want dat is wat mijn vrienden in Parijs en omstreken belangrijk vinden: dat ene restaurantje en die ene surfspot. Nooit alleen maar onder kameraden.

Schrijven en liefhebben

Kameraadschap, dat is mijn Parijs. Er gaat geen week voorbij waarin we niet met zijn allen om een grote tafel zitten, bij iemand thuis of in een restaurant, en genieten van alles wat ons leven waardevol maakt: vriendschap, rode wijn, eten, muziek, de mensen die we ontmoeten. Meestal eindigen we in Les Bains of verderop in Pompon. Op zondag maken we op een (verwarmd) terras (want Parijs is het hele jaar door een groot terras) de schade en schande op.

Ik woon in Parijs omdat ik er elke dag in een restaurant mag zitten, op hoge hakken en met rode lippenstift, zonder dat iemand schalks naar mij kijkt en me met haar of zijn ogen vraagt of ik het leven wel serieus genoeg